

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/39/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122357852
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122357852.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vlágiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B. C. D. E. D. D. D. B. C. XXX/X, XXX XX F. A., B. E., G.: XXX XX XXX, zastúpeného: ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom ul. Svornosti 43, Bratislava, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: H. I., nar. XX.XX.XXXX, prechodne bytom J. F. XXX/XX, K., trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX D. J., zastúpeného: Mgr. Ondrej Barna, advokát, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, o zaplatenie sumy 4.815,81 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 7Csp/71/2022-106 z 15.02.2023 takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej v texte ako „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:

„I. Súd konanie o zaplatenie nad istinu 4.465,81 eur, úrok vo výške 691,74 eur, poplatky vo výške 8,- eur, úrok z omeškania vo výške 23,88 eur, úrok z omeškania z istiny 4.440,93 eur vo výške 5 % ročne od 13.04.2021 do zaplatenia z a s t a v u j e.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.“

2. Svoje rozhodnutie postavil na závere, že žalobca zobrať žalobu čiastočne späť a to v časti o zaplatenie nad istinu 4.465,81 eura, úrok vo výške 691,74 eura, poplatku vo výške 8 eur, úrok z omeškania vo výške 23,88 eura, úrok z omeškania z istiny 4.440,93 eura vo výške 5 % ročne od 13.04.2021 do zaplatenia skôr než sa začalo pojednávanie, a preto konanie o zaplatenie tejto sumy zastavil, ako je uvedené v I. výroku tohto rozsudku. Vo vzťahu k zvyšnej žalovanej časti súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobcu dňa 15.03.2019 podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľsky úver), na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver v sume 7.000 eur, pričom žalovaný sa zaviazal čerpané prostriedky uhrádzať veriteľovi v splátkach 101,91 eura mesačne, s úrokovou sadzbou 6,90 % ročne. Konštatoval, že boli splnené podmienky pre samotné zosplatenie úveru, nakoľko žalovanému bola doručená výzva pred zosplatením, doručenie tejto výzvy je preukázané potvrdením pošty o doručení. Žalovaný opak nepreukázal. Taktiež mal

preukázané, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 13.04.2021 bolo doručené manželke žalovaného a teda žalovaný musel vedieť o tejto skutočnosti. Nedoručenie tohto oznámenia pre manželku žalovaného, a teda skutočnosť, že sa také podanie dostalo do dispozície žalovaného žiadnymi dôkazmi nebolo vyvrátené. Zoberal sa aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu s ohľadom na to, že došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu zo spoločnosti D. D., C. na žalobcu a povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka (žalovaného) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej v texte ako „ZoB“). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca súdu nepreukázal splnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, keď nepreukázal, že jeho právny predchodca (banka) doručila žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomnú výzvu na zaplatenie pohľadávky. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že v oznámení o vyhlásení o predčasnej splatnosti úveru právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky v lehote 7 dní, avšak neuviedol výšku tejto pohľadávky. Výzva D. D., C. zo dňa 08.09.2021, ktorou oznámila žalovanému, že pohľadávka banky je splatná v celom rozsahu a je v omeškaní so splácaním viac ako 3 mesiace, ak v prípade, že túto pohľadávku neuhradí, bude banka oprávnená pohľadávku postúpiť tretej osobe, nebola žalovanému doručená. Takýto dôkaz žalobca súdu prvej inštancie nepredložil. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o jeho aktívnej vecnej legitimácii na podanie žaloby, pretože nepreukázal splnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, keď nepreukázal, že jeho právny predchodca (banka) doručila žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomnú výzvu na zaplatenie pohľadávky a teda nepreukázal, že je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom. Súd prvej inštancie tak žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie zo strany žalobcu na podanie takejto žaloby.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovení § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Z dôvodu, že konanie bolo v časti zastavené a vo zvyšku žaloba zamietnutá žalobca z procesného hľadiska nesie zodpovednosť za trovy konania a žalovanému tak vznikol nárok na plnú náhradu trov konania.

4. Tento rozsudok čo do výroku II. a súvisiaceho výroku III. o trovách konania včas podaným odvolaním napadol žalobca. Žalobca vytkol nesprávne skutkové a právne závery, ako aj dôvod, že nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V konaní bez pochybností preukázal, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Pohľadávku postupca postúpil po vyhlásení úveru za predčasne splatný na základe výzvy zo dňa 11.03.2021, pričom k zosplatneniu došlo podaním zo dňa 13.04.2021. Túto skutočnosť mal za preukázanú tiež súd prvej inštancie v bode 54. odôvodnenia. Žalobca poukázal na to, že samotný ZoB v ust. § 92 ods. 8 nedefinuje náležitosti výzvy, ale len určuje jej formu, ktorá má byť písomná. Predmetné ustanovenie nepojednáva o forme doručovania písomností účastníkovi právneho vzťahu a ani nedefinuje, že výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB sa rozumie osobitná výzva. Postupca vyzval žalovaného na splnenie jeho dlhu tiež prostredníctvom výziev a najmä oznámením o vyhlásení splatnosti a výzvou na zaplatenie zo dňa 11.03.2021, ktoré sú svojím obsahom výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/31/2022 – 161 zo dňa 31.01.2023 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/34/2020 – 202 zo dňa 30.06.2020, ktoré považovali za splnenie podmienky stanovenej v § 92 ods. 8 ZoB to, že žalobca zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zo dňa 23.04.2017, pričom z kontextu rozhodnutia je zrejmé, že sa jedná o výzvu, ktorá predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi uplatnený nárok.

5. Žalovaný sa nevyjadril k podanému odvolaniu žalobcu.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§

359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo konanie čiastočne zastavené odvolaním nebol napadnutý, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

8. Odvolací súd tak v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, to znamená, že musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejмый nesúlad.

10. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

11. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn.7 Cdo 7/2010).

12. Z dokazovania súdu prvej inštancie je zrejmé, že právny predchodca žalobcu (D. D., C.) dňa XX.XX.XXXX uzatvorila so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver), ktorého predmetom bolo poskytnutie spotrebného úveru vo výške 7.000 eur (ďalej len „Zmluva o úvere“) (č.l. 18 spisu). Nebolo sporné, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, keďže právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

13. V danom prípade zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.12.2021 (č.l. 5 spisu) právny predchodca žalobcu D. D., C., postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasl.

14. Zásadnou otázkou, ktorú sa správne zaoberal súd prvej inštancie v predmetnom konaní, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty.

15. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

16. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 2/2022 pod R 6 v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa 92 ods. 8 vety prvej ZoB pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

17. Odvolací súd konštatuje, zhodne so súdom prvej inštancie, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB, keď nezaslal dlžníkovi výzvu. Podľa názoru odvolacieho súdu výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Žalobca tvrdí, že banka pred postúpením mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 ZoB, avšak nepreukázal, že by právny predchodca žalobcu skutočne dlžníkovi zaslal výzvu v zmysle označeného ustanovenia ZoB, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanému) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanému) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa či bude alebo nebude banke plniť.

18. V uvedenej súvislosti odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 podľa ktorého obsah ustanovenia § 92 ods. 8, veta prvá ZoB predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo

len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľský charakter dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB.

19. Z uvedených dôvodov neobstojí tvrdenie žalobcu, že za takúto výzvu možno považovať aj výzvu banky zo dňa 11.03.2021 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 13.04.2021. Tieto boli voči dlžníkom bankou realizované síce pred postúpením pohľadávky (14.12.2021), avšak na úplne inom právnom základe a to na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 ZoB, pretože jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru, ako aj samotné mimoriadne zosplatnenie úveru, a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB. Výzva zo dňa 08.09.2021 (rub č.l. 24 spisu) síce upozorňuje, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy, je banka oprávnená postúpiť pohľadávku, avšak v tomto prípade súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že žalobca nepreukázal, že bola žalovanému doručená.

20. Tým, že banka výzvu žalovanému nezaslala, resp. táto skutočnosť zo strany žalobcu nebola v konaní preukázaná, neposkytla mu dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Preto aj z tohto dôvodu nebolo preukázané splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky. Aktívna legitímácia žalobcu nie je preto daná. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

21. Z vyššie uvedených dôvodov nie je možné ani konštatovať, že by vyššie uvedeným právnym posúdením (ne)doručenia výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky, došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, ako namietal v odvolaní. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní a právne neposúdi svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

22. Porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

23. Zároveň, pokiaľ sa žalobca odvolával na rozhodnutia iných senátov krajských súdov v obdobných veciach, treba uviesť, že nimi nie je odvolací súd viazaný, keďže tieto nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovacia prax, za ktorú možno považovať predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia tohto súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (k tomu aj R 71/2018).

24. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III., ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných

princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).